

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΣ Ο ΕΝΙΚΟΣ ΜΟΥ

Η Ελένη Ξένου περνά μια υπέροχη αυγουσιτιάτικη βραδιά μαζί με τους Sandy Brou

Ήταν από εκείνες τις νύχτες που η παλιά πόλη μυρίζει βασιλικό. Ήταν από εκείνες τις νύχτες που η φωνή του Χότζα έσμιγε με την μπόσα νόβα των Sandy Brou. Ήταν από εκείνες τις νύχτες που κάπου σε ένα στενό δρομάκι ο Αύγουστος γινότανε ξανά και πάλι ερωτικός. Ήταν από εκείνες τις νύχτες που λιοπύρι!

i Το συγκρότημα Sandy Brou αποτελούν οι Χαριτίνα Κυριάκου, Ευθυμία Άλφα και Μέμνων Αρέστης.

Ένα παλιό αμπαζούρ τοποθετημένο στην άκρη του δρόμου. Και ο Λάκης (ένα μεγάλο λευκό σγουρό σκυλί) αραχτό πάνω στο κλίμι που έχει στρωθεί στην άσφαλο. Ο λευκός παλιός καναπές -δεν έχω ιδέα πού τον βρήκε ο Σταύρος, να θυμηθώ να τον ρωτήσω- πάνω στο χαλί και οι κιθάρες απλωμένες στα μαξιλάρια του. Είναι γύρω στις 8.00 το βράδυ, ένα αυγουσιτιάτικο βράδυ όπου στο καφενείο Χαράτσι, εκεί πλάι στα φυλάκια, εκεί όπου η πόλη παίζει με τις αντιφάσεις της, το μουσικό γκρουπ Sandy Brou, δηλαδή η Χαριτίνα Κυριάκου, η Ευθυμία Άλφα, ο Μέμνων Αρέστης και η Μαρία Πανοσιάν (σαν έκτακτη συμμετοχή στα κρουστά) θα παίξουν τραγούδια περασμένων δεκαετιών, από μπόσα νόβα μέχρι και σουίγκ αλλά και κομμάτια από το καινούργιο δίσκο της Χαριτίνας. Κασόνια με παγωμένες μπίρες προσγειώνονται στο πεζούλι. Και ένα χρωματιστό βαρέλι όπου απάνω του στρώνεται το μπαρ. Λεμόνια, μπράντι, πάγος και μπόλικα ποτήρια. Τα τραπέζια φτάνουν μέχρι το τέλος του δρόμου, οι καρέκλες δεν είναι αρκετές, κάποιοι μετατρέπουν τα κασόνια σε καθίσματα, κάποιοι κάθονται στην άσφαλο, μ' αρέσει η ατμόσφαιρα, μυρίζει βασιλικό και καλοκαίρι, μυρίζει μια χύμα διάθεση, όπως ταιριάζει δηλαδή στις νύχτες του Αυγούστου.

Να 'ρθείς μου 'χε πει η Χαριτίνα σε ένα ηλεκτρονικό μήνυμα. Θέλω να ακούσεις τα τραγούδια, συμπλήρωσε σε ένα επόμενο. Φόρεσα το αγαπημένο μου πράσινο παντελόνι και ένα μπλουζάκι γκριζό, έβαλα την κόκκινη μου τσάντα στον ώμο, εκείνη που συνήθως παίρνω στα ταξίδια μου γιατί κάπως έτσι την ένιωθα αυτή την πρόσκληση, σαν μια μικρή εκδρομή, εδώ παραδίπλα, σε ένα από τα στενά της παλιάς πόλης, με το ξενοδοχείο ύπνου να μετατρέπεται σε σκηνικό μιας μπόσα νόβα, τζαζιστικής συναυλίας και τα γκραφίτι κατά μήκος της νεκρής ζώνης να μοιάζουν σαν ζωγραφιές μικρών παιδιών.

Παρήγγειλα ένα μπράντι σάουαρ, πάντα μ' αρέσουν τα μπράντι σάουαρ στο Χαράτσι, ιδέα του Σταύρου, είναι η σπεσιαλιτέ μου, λέει συχνά και λυνόμαστε στο γέλιο, μ' αρέσει το μέρος, χύμα καφενείο όπου χωράνε οι πάντες, δηλαδή χωράνε οι αντιφάσεις και οι αντιθέσεις χωρίς λογοκρισία, κάτω από ένα αγιόκλημα που δροσίζει. Η Χαριτίνα παίρνει την κιθάρα, η Μαρία τα κρουστά, η Ευθυμία με εκείνο το υπέροχο χαμόγελό της μοιάζει σαν κινηματογραφική ηρωίδα, ο Μέμνων δίνει το σήμα, η πρώτη νότα στον αέρα, όλα unplugged, το μέρος έχει γεμίσει κόσμο, κάποιοι όρθιοι, κάποιοι μοιράζονται την ίδια καρέκλα, άλλοι σταυροπόδι στο πεζούλι, άλλοι στα σκαλάκια μπροστά στην είσοδο του καφενείου.

Η κ. Μαρία έχει ήδη εμφανιστεί στο παράθυρο, κοιτάζω προς τα πάνω και την βλέπω να χαμογελάει, της αρέσει να χαζεύει το στενό από το παράθυρο, να χαζεύει ξένες και γνώριμες στιγμές, συνήθως φωνάζει στον Σταύρο να της φτιάξει μια λεμονάδα πριν κατέβει στο καφενείο και όταν δεν κατεβαίνει και όταν δεν χαζεύει από το παράθυρο, κάθεται στην κουζίνα της, εκεί στο ξενοδοχείο ύπνου -αυτό είναι το όνομά του και εκείνη είναι η ιδιοκτήτρια- κάθεται λοιπόν και χαζεύει τις σειρές στην τηλεόραση. Τώρα όμως έχει διάθεση για μπόσα νόβα γι' αυτό έμεινε κολημένη στο παράθυρο, πιο δίπλα παρατηρώ μερικά αυτοκίνητα να σταματάνε έξω από το μπουρδέλο, το κόκκινο φωτάκι αναμμένο, δεν ξέρω αν είναι η Σ σήμερα εκεί ή αν έχει ρεπό, τις προάλλες που περνούσα την είδα να καπνίζει το χώρο και να βάζει τον σταυρό της και πιο πίσω μια αφίσα κολλημένη στο τοίχο που απεικόνιζε τη γέφυρα του Μπρούκλιν. Δεν ξέρω πώς χωράνε όλες

αυτές οι εικόνες σε ένα κάδρο γι' αυτό μ' αρέσει στο Χαράτσι γιατί καταφέρνει να καθάρει τα φαινομενικά αντίθετα και να σε κάνει να αποκάτς μια βεβαιότητα πως πάντα υπάρχει μια άλλη γραμμή, που λίγο αλλιώς να κοιτάξεις γύρω σου την εντοπίζεις την ώρα που σβήνει τις άλλες γραμμές, εκείνες που διαχωρίζουν...

Η Ευθυμία με τη ζεστή βραχνή φωνή της αρχίζει να τραγουδάει Δεληβοριά, μαζί της και οι υπόλοιποι, σιγοψιθυρίζουμε, μαζί κι εγώ, που έχω περάσει αυτό το στάδιο/ και είναι το σπίτι μου άδειο/ βγαίνω νύχτα κοιμάμαι πρωί... Και ύστερα η Μαρία παίρνει το μικρό ταμπούρλο, για να πετάξουμε μέχρι το φεγγάρι, fly me to the moon και άσε με να παίξω με τα αστέρια και τα δάχτυλα να χτυπάνε στα γόνατα ρυθμικά και ο πάγος να κάνει θόρυβο την ώρα που γεμίζει το μπράντι και ένας καλοκαιρινός πυρετός να ανεβάζει τον ερωτισμό, fever when you touch me/ fever, υγρασία και ιδρώτας και η φωνή της Ευθυμίας, και σώματα που κουνιούνται δεξιά αριστερά, όλοι σαν ένας κύκλος, σαν μια μεγάλη παρέα εκεί έξω στους δρόμους της πόλης, όπου μια μουσική είναι τελικά η γραμμή που σβήνει τις άλλες, τις διαχωριστικές...

Μ' αρέσει αυτή η νύχτα. Είναι τόσο απρό-

βλεπτη που με κάνει ξανά να ενθουσιάζομαι γιατί συνειδητοποιώ και πάλι ότι η έκπληξη είναι μόνο δύο βήματα μακριά, πάντα είναι μόνο δύο βήματα μακριά η έκπληξη και δύο βλέμματα παρακάτω, δύο βλέμματα που διασταυρώνονται και εκπέμπουν ενέργεια, γιατί κάποιες φορές μόνο όταν μιλάς μέσα από την ενέργεια γίνεσαι ανάλαφρος, τόσο ανάλαφρος που μπορεί και να πετάξεις μέχρι το πιο κοντινό αστέρι, αρκεί μια νότα, αρκεί και μια ζεστή φωνή και μια ζεστή νύχτα που μυρίζει βασιλικούς και χαμόγελα. Αρκεί μια νύχτα δηλαδή που να σου θυμίζει έρωτα, γιατί κανείς πια δεν μιλάει για έρωτα, λες και είναι ενοχή, λες και είναι κάτι σπάνιο, δεν είναι ούτε ενοχή, ούτε και κάτι σπάνιο, είναι εκεί, μόνο δύο βλέμματα μακριά, δύο βλέμματα που διασταυρώνονται και είναι διατεθειμένα να μιλήσουν χωρίς να πούνε λέξη...

Κι ύστερα απότομα, μου την κοπάνησες απότομα, η Ευθυμία το τραγουδά με τσαχπινιά, κλείνει και το μάτι στο κοινό, μ' αρέσει αυτό το κλείσιμο του ματιού, μ' αρέσει που και η πιο μικρή χειρονομία απόψε, εδώ στην άκρη του δρόμου, εδώ στην άκρη της πόλης, μοιάζει σαν ένα παιγνίδισμα, ρίχνω στο ποτήρι μου κι άλλο μπράντι και ύστερα παρατηρώ τον Λάκη που την έχει αράξει κάτω από το λευκό αμπαζούρ και ύστερα παρατηρώ και το φεγγάρι που έχει εμφανιστεί πάνω από το παράθυρο της κ. Μαρίας και ύστερα ακούω τη Μαιτρέσσα της Χαριτίνας να μου φωνάζει πως... «δεν είναι ποτέ σημαντικό ο ενικός μου όταν έχω εσένα εμπρός μου...». Αυτό και μόνο είναι αρκετό για να συνειδητοποιήσω πως είναι μια νύχτα, από εκείνες που όλα μπορούν και χωράνε σε ένα χειροποίητο κάδρο, φτιαγμένο από ματιές και χαμόγελα που ταξιδεύουν στον αέρα...

Ελένη Ξένου

eleni.xenou
@phileleftheros.com

Στην ηλεκτρονική διεύθυνση www.xaritini.com θα βρείτε το άλμπουμ της Χαριτίνας Κυριάκου με τον τίτλο «Μαιτρέσσα Μου». Πρόκειται για μια συλλογή από δέκα τραγούδια και ένα ορχηστρικό κομμάτι, σε μουσική και στίχους της ίδιας. Τα τραγούδια ερμηνεύουν η Χαριτίνα Κυριάκου, η Ευθυμία Άλφα, η Έλενα Παπαλεοντίου, η Δένα Κυριακίδη και η Μαρία Πανοσιάν. Όλο το άλμπουμ μπορείτε να το ακούσετε και να το «κατεβάσετε» δωρεάν από την ιστοσελίδα www.xaritini.com/mousiki.